

[Niels Ravn.]

samhandelen med landbrugsvarer. Vi har her igen fået understreget, at når det gælder handel med landbrugsvarer, er EFTA-området præget af det, jeg vil kalde en meget beklagelig national egoisme. Jeg har glædet mig over, at landbrugsministeren ved besøget i London har søgt at få vore engelske partnere i tale, og jeg håber, at disse samtaler må bære frugt, for det er i hvert fald en meget uholdbar situation, vi er kommet ind i netop lige nu i øjeblikket.

Ja, det var nogle indledende bemærkninger, og så har jeg nogle kommentarer til de enkelte lovforslag. Jeg vil tage lovforslaget om ændring af lov om landbrugsejendomme først.

Når vi, som jeg allerede har nævnt, er tilfredse med den liberalisering, der herved sker både med hensyn til sammenlægningsmuligheder og samdriftsmuligheder, også ved forpagtningsforhold, er det ikke for stordriftens skyld, men simpelt fordi det derved gøres muligt for de enkelte landmænd at indrette deres bedrift friest muligt, som det nu passer dem bedst. Det tror jeg er nødvendigt, hvis vi skal have en harmonisk udvikling inden for dansk landbrug. Jeg kan være helt enig med landbrugsministeren, der et sted i fremsættelsestalen siger, at vi har behov for alle brugsstørrelser. Det tror jeg også fortsat vi har, og denne liberalisering sigter da heller ikke imod at afskaffe brugsstørrelser eller fremme andre brugsstørrelser; den sigter simpelt hen imod at skabe friere forhold, det vil jeg gerne kraftigt understrege.

Jeg er også tilfreds med, hvad også hr. Chr. Thomsen var inde på, at man fastholder beliggenhedskravet. Ellers kan vi frygte at vende tilbage til tidligere tiders problemer, hvad dette angår. Men i samme omfang, som vi fastholder dette beliggenhedskrav — og det skal vi — opstår der et stigende behov for øget aktivitet på jordfordelingsområdet, og derfor er det et problem, som vi også bliver nødt til at tage fat på meget snart. Jeg håber, landbrugsministe-

ren kan svare bekræftende på, at det vil man.

Et særligt problem, som ikke direkte behandles i dette lovforslag som paragraffer, men som nævnes i ministerens fremsættelse, og som hr. Chr. Thomsen også var inde på, er problemet med de såkaldte rekreative områder. Jeg er enig både med hr. Chr. Thomsen og andre i, at hvor det drejer sig om en samlet landbrugsejendom, skal man være meget varsom med at fraskille den slags arealer. Jeg mener imidlertid, at hvor det drejer sig om det, man kalder fraliggende eller fjerntliggende arealer af denne beskaffenhed, er problematikken en lidt anden. Men jeg erkender, at skal man overveje at give tilladelse til fraskillelse og tillade andre end landmænd at eje den slags arealer, kræver det, at vi under en eller anden form sikrer os, at det landskabelige præg i området bevares. Hvis det er muligt at kombinere disse ting, ser jeg ikke noget forkert i, at arealer, der ligger et eller andet antal kilometer fra en bestående landbrugsejendom, og som ikke har nogen som helst landbrugsmæssig værdi, altså ingen indflydelse har på den pågældende ejendoms produktionsfaktor, kan fraskilles. Hvis man ikke risikerer ændringer i de landskabelige forhold, er jeg villig til at overveje disse ting ud fra en positiv indstilling. Men jeg forstår på ministeren, at det er noget, vi skal se på i udvalget, og det kræver vistnok en række overvejelser.

Det næste lovforslag er forslag til lov om statens udlån til jordbrugsmæssige formål m. m. Denne lov afløser fire bestående love og betyder altså i sig selv en stor forenkling, som vi kun kan være tilfredse med. Den væsentligste af disse fire love, vi tager afsked med, er den tidligere, såkaldte statshusmandslov. Vi må se i øjnene, at det vel også betyder afsked med udstykningen. Jeg er enig i at beklage dette. Vi har fra det konservative folkepartis side tidligere støttet udstykningstanken, oprettelsen af nye selvstændige hjem i landdistrikterne. Jeg mener, at dette har haft meget stor værdi